

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Fama Postvma Praesvlvm Antverpiensivm

Hugo, Hermann

Antverpiae, 1611

Nobilissimo Gvilielmo a Bergis Cardinalitiam dignitatem deferenti ad
Grosbeqvivm Principem Leodicensem Pontificis auctoritate.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69073](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69073)

NOBILISSIMO
 GVILIELMO A BERGIS
 CARDINALITIAM dignitatem
 deferenti ad GROVSBEQVIVM
 Principem Leodicensem
 PONTIFICIS auctoritate.

Non secus ac plaudens animo Romana iuventus
 Induitur mites habitus & pacis oliuam,
 Obuius effusa GRIMBERGO gestyt vrbe
 Aulercus, latiumque decus meliore inuentâ
 Accipiens, tacitâ voluit presagia mente.
 Circumstant populi plausus, faustâque reclamat
 Voce fauor, laxant te viso leta laboris
 Gaudia duritiem, suspensâque premia virtus
 Tardat, & obtusum languet dulcedine lucrum,
 Te lustrare labor: celsos undare penates
 Infuso cernis populo, angustoque meatus
 Fraudari gyro: pars lato vere rubentes
 Desuper euertit calathos, largosque rosarum
 Dispargit tectis imbres: pars voce canorâ
 Natinas effundit opes, non vlla labore
 Dextra vacat, faustus languentes excitat ardor.
 Quales leta olim fundebat Achaia plausus,
 Dum redijt praecone salus, calcatâque bello
 Libertas, sumpsitque hilarum sua pilea vulgus;
 Remigij oblita soliti, cecidere volucres.
 Sic te, sic GVILIELME vocant, binoque tumultu
 Crescentem extendunt plausum; ut se gloria fundat
Larior

Latior, & reduci respirent gaudia voce.
Sic geminat letos plaudenti voce susurros
Vulgus, & imbelles immiscet plausibus iras:
Quo fers purpureos titulos Romane viator?
Flecte gradum, faustosque comis innecte nitores,
Ipse magis decoranda geres, te propria cinget
Gloria, & effuso ditescas clarior auro.
Erubuit fortuna videns te culmine nondum
Vestiri, claraque caput fulgere tiarâ.

Melchior vander Waterfort.

Nobilitas ipsa quæ Antuerpiam recrea-
 rat, grauiter etiam tum vulnerauit, cum mi-
 norem eius Tiaram aspernata, Camera-
 censem Archiepiscopatû ambiuit. Sed extra
 inuidiam fuit affectatio, quâ non PRÆSV-
 LIS animus agitabatur; verûm ipsi Nobili-
 tati, quæ ad summa semper suâ sponte graf-
 fatur, innata est.

Iustitia Aduaticis cingentem tempora vittis
 Viderat, atque humiles versantem pectore curas,
 Virtutumque velut radios, atque æmula soli
 Lumina, & inclusos ardentem pressius ignes
 Quos vibrat pietas, indignantésque teneri
 Constringentem animos, paruaque in sede latentem:
 Vix credit mirata virum, præcelsaque spectat
 Robora, maturaque nouum grauitate Catonem
 Vix cepisse potest, inclinantémque stupefcit
 Fortune vexilla sue, spectansq; repugnat.
 Credere, tantum animis hominem non corpore mensa:
 Mox etiam secum: Cur hac te sede recondis

*Belgarum sublimis honos? quònam vsque tenebit
 Aduaticum mea vota solum? cursùmne recusans
 Laudibus, angusto virtutem limite stringet?
 Cur titulos Anuersa tuos harum inscìa laudum
 Detitulat, multùmque tuis virtutibus obstat
 Has humili complexa sinu? non illa labori
 Præmia, non illis merces hæc debita factis.
 Nobilitas compressa dolet, seseque minorem
 Credit, & imposita vincens fastigia molis
 Exuperat, paruoque premi sub pondere cervix
 Inuidet, impatiensque oneris se attollere tentat.
 Gloria, & indigno queritur irata labori.
 Surge agedum, maiora decent; te sacra reposcit
 Infula, promissumque decus, maioraque reddet
 Munera, & angustâ radiantem fronte tiaram.
 Excelsos excelsa decent. vix talia fatur,
 Ingentes animos, assurgentésque videres
 Attollentem apices: sic eluctata tenebris
 Gloria, maiestas sic illustrata coruscat;
 Et circumiecta depellit nubila noctis
 Clarior emergens, & apertâ in luce refulget.
 Consequitur quò diua vocat, laudumque prehensens
 Culmina, & oblata scandens fastigia sedis,
 Se Cameracenis optatus mœnibus infert.*

Theodorus Middelton.

G V I L I E L M V M properata mors
 Cameracensibus abstulit anno cld. lcc. x.
 planè quasi alienâ (vt fit) calamitate Ant-
 nerpiensiu luctus esset leuatura. Sed magna
 lacrymarum pars denuò ad nos est deriuata:
 quare

quare Lessum functo persoluit Theodo-
rus Middelton.

Quos dignos referam gemitus? quæ prima que-
rendo,
Quæ postrema sequar? mecum lugubria tento
Murmura, at elingues cupiunt siluisse dolores.
Ergo iaces GVILIELME, iaces spes unica quondam
Atque vrbi immortalis honos? tu tristia iussus
Fata, & inexpletos mortis sentire furores
Supremumque diem? In luctus quæ carmina soluam?
Quos possim tentare modos? per tempora taxus
Serpit, & attonitam nervis plangentibus amens
Pulso chelyn; placet heu, placet illaudabile carmen
Promere, & incomptè nostros plorare dolores.
En Cameracena facies quàm flebilis vrbis;
Ut vigilum excubiis vrbs desolata remotis,
Exstincto tutore gemit, seseque relictam
Conqueritur, clausosque premit sub pectore planctus,
Et lacrymas, lacrymas clamat: dolor vnus ubique,
Vnus ubique dolor, leti undique & undique luctus.
En videt incusatque malum, queriturque, querensq;
Abrumpit mutas in mortua membra querelas,
Dilectosque premit vultus, & brachia collo
Iniicit amplectens, animamque per oscula querit.
Hæc ne vides, vincique potes, nec tristia leti
Iura Anversa doles? tu planctibus adiice planctus,
Et luctum in luctus adiunge, in funera funus.
Sors eadem fatumque tibi, tibi præses & ille
GVILIELMVS tutorque fuit, tuaque ambiit illum
Insula, sacratis stringentem tempora vittis,
Et dominum confessa suum est: equalis amori
Certet amor, fletus alternis fletibus adde,

*Et lacrymis lacrymas: fatum tua gaudia quondam,
 Et mors antiquos rapuit crudelis amores,
 Deliciásque tuas: non hac dedit oscula ferre
 Semianimésque genas, oculosque in morte natantes
 Condere, & extremum largiri in funere munus;
 Viuaces tamen hac animis indulget amores:
 Exstinctum tu semper ama, post fata superstes
 Spiret amor, memori exstinctum sub pectore condens.*

OSTQVAM abierat Cameracum
 GVILIELMVS A BERGIS, diui-
 nitus ad leuandam temporum
 calamitatem anno ∞ . IDC. IV.
 IOANNES MIRÆVS Bruxellensis, vir
 natus ad propagãdam fidem Christianam,
 ALBERTI ARCHIDVCIS designatione,
 Antuerpiensibus Præful datur. Sed quan-
 tus ille vir fuerit, quàm ab omni ambitione
 alienus, audiat attonita posteritas:

M I R Æ V S

biennio toto DIGNITATEM
 oblatam repudiauit.

*E*Rgone lassato nondum vestigia gressu
 Cessauere fugâ? quid desolata fatigas
 Pectora, & acceptos geminas MIRÆE dolores?
 Vsq̃ue ad eone Anversa suis onerosa tiaris?
 Sic vitte sublime decus, sic aurea mitra

Gloria,